

Prædiken

2019.02.03. 4. søndag efter helligtrekonger
Kl. 10.30 i Klovborg kirke. Kirsten Juul.

Tekster: Jobs bog 38,1-11.12-18.31-33; Romerbrevet 13,8-10; Matt.ev. 8,23-27.

Stormen på søen er en af beretningerne om, at Jesus er til stede midt i det uhyggelige, midt i stormen, han er lige dér, hvor kun kaos synes at have magten. Midt i disciplenes bange flok er Jesus til stede, og han er ikke bange. Han er fyldt af noget, som gør, at han er helt tryk, - og han sover roligt på de rå brædder midt i hård bølgegang. I Det gamle Testamente er havet og stormen redskaber for Gud. Vi hører, at bruger Gud havet til at piske kaotiske storme op, når han vil fremme sin vilje i en bestemt retning. I Jobs bog, hvor Job lider de forfærdeligste trængsler, han har mistet alt, familie, sønner og døtre, slaver og medarbejdere er hugget ned, dyr og ejendom er mistet. Intet har han tilbage, selv skal han også rammes med sygdom og hans venner skal vende sig mod ham i moralsk hovmod og begynde at dænge ham til med, at det hele må være hans egen skyld, at hans liv er endt i total ødelæggelse. Der hører vi, at Gud taler til Job inde fra stormen: ”rejs dig og spænd bæltet om lænden som en mand.” Job har klaget og anklaget Gud for sine lidelser, de var for hårde for ham at bære. Han finder, at Gud er uretfærdig.

Men Job får svar på sine anklager mod Gud. ”Hvor var du, da jeg grundlagde jorden?” spørger Gud ham, og havets magt ligger også i Guds hånd: Gud spørger: ”Hvem spærrede havet inde bag porte og afstak en grænse for det og sagde: ”Hertil må du komme, ikke længere, her standser dine stolte bølger”. Havet viser Guds vrede og hans nåde, og det er hans redskab for at afstikke en grænse. Guds almagt er urokkelig og Gud viser gennem havet og stormen som billeder, at Job ikke kan retfærdiggøre sig selv over for Gud. Tværtimod befaler Gud den klagende Job at rejse sig og spænde bæltet om lænden som en mand, en mand, der er stor nok til at høre svar på tiltale. Gud taler Job op i hans ydmygelse, men vi kan stadig synes, at Jobs historie er så nådesløs, - i Jobs historie savnes frelseren. Guds milde ansigt, som stadig står for mennesket og holder det oppe, selv i de sværeste forhold, selv der, hvor mennesket ikke længere magter at råbe på Gud, men kun kan sukke stille i et skjult håb om lindring.

I stormen på søen hører vi, at disciplene har én at rette deres rædsel og frygt til: Jesus. Han er ikke rædselsslagen, ligesom hans disciple er det. Og de undrer sig: ”Hvem er han, siden både storm og sø adlyder ham? Svaret er, at Jesus ikke er som en af os. Han er ét med Gud på en måde som ingen mennesker er det, heller ikke hans disciple.

Jesus stiller ikke selv betingelserne for at være til. Der adskiller han sig også fra Job, der ikke kan lade være med trodsigt at klage til Gud over Gud selv. Job er sådan set fanget i synd og død ved ikke at ville være til på tilværelsens vilkår og elske Gud af hele sit hjerte. Men Job er menneske, Gud svarer ham og viser ham nåde på ny, han får vendt ulykkens dage til lykkelige dage igen. Beretningen om Job har til alle tider været svær for mennesker at klare, fordi den siger, at Gud står bag ulykken.

Men i kristendommen får vi en ny beretning at høre om Guds magt midt ind i storm og kaos, og det er beretningen om stormen, hvor disciplene ser sig fanget og truet af undergang og død, men hvor Guds frelse er til stede midt i blandt dem, mens de er undervejs, midt i storm og kaos og rædsel. Gud er ikke ét med stormen, han er ét med Jesus. Til forskel fra Job er de ikke alene i stormens kaos, de er sammen med et menneske, der ikke på nogen måde er bange, selv om han er lige så truet af stormen, som de er det.

Jeg tror, at vi alle forstår både Job og disciplene fuldt ud. Hvem ville ikke være bange, når ulykken tager ens elskede fra en? Eller hvem ville ikke være bange for at gå under i havets brølende bølger?? Men der er indtrådt en forskel mellem Jobs situation og disciplenes situation, men det ved disciplene ikke endnu, det skal de erfare, og gradvist skal de begynde at forstå, at noget helt andet er på færde, for i dette menneske, der ligger og sover midt i stormen, har Gud sendt mennesker hjælp. Da de be'r ham om hjælp, rejser han sig og får stormen og søen til at blive stille. Mirakuløst er det, men det er en af de fortællinger, som er blevet mundtligt overleveret fra de første disciple og videre til de kristne menigheder. Vi må lade miraklet stå tilbage og forstå, at her mødte disciplene noget, som forandrede deres liv i et og alt. Gud viste sig for dem som frelsen i nødens stund, sådan viste han sig ikke for Job. Og jeg tror, at mange mennesker tænker, at de også gerne ville have haft, at Jesus havde vist sig for dem i nødens stund, men det skete bare ikke, - så derfor forstår de Jobs vrede og anklager mod Gud så godt.

Ingen kan sige af sig selv, at Gud er nådig, at hans største ønske er at frelse sine elskede mennesker. Når skabelsens Gud viser sig som Job mødte det, så føles Guds vælde som grusomhed. Vi mennesker kan ikke af os selv sige os, at Gud søger sit menneske med uendelig kærlighed, for vi kan ikke stå fast over for Gud i hans magtudfoldelse, - vi ikke er uden fejl, - vi er så afhængig af nåden. Vi går til grunde under Guds Lov, som det står til sidst i teksten fra Jobs bog til i dag: Kender du lovene for himlen? Bestemmer du dens magt over jorden? Vi ved kun alt for godt, hvor små vi er, når vi hører spørgsmålet udtalt, men vi har i vor tid i den grad fået bildt os selv ind, at mennesket er herre over enhver udvikling her på jorden, og se så

nu, hvordan det er gået? Solen varmer og varmer, isen smelter, polerne tilfører havet mere og mere vand. Landområder bliver nu truet af stigende vandstande. Sikke det går, når mennesket vil gøre sig til Gud, - Vi må indrømme, hvor små vi er. Om den globale opvarmning er menneskehedens egen skyld er måske ikke helt bevist, men sikkert er det, at vi i alt fald er blevet forskrækkede over, at jorden alligevel ikke kunne holde til vores hårdhændede behandling. Guds bud om, at vi skal begrænse vores misundelse over alt det, naboen har, kan måske få os til at forbruge mindre, men det kan stadig ikke redde os for Guds ansigt. Vi har brug for frelse fra vores egen magt og vores havesyge.

Vi må høre evangeliets livgivende kraft til os for at kunne leve i tro og håb og i stadig tillid til, at Gud er med os, når vi er stævnet ud på hans bud, og har sat vores lid til, at Jesu ord skal bære os og vore liv i de storme, som vi møder i livet. Den lille båd, som de kristne er stævnet ud i, er stævnet ud i tillid til, at den almægtige Gud nok skal hjælpe i livets storme. Vi kunne ikke sige os selv, at det er sådan Gud er, vi må høre det, vi må lige som Jesu undrende disciple se, at Gud viser sig som kærlighedens Gud i mennesket Jesus af Nazareth. Vi hører i fortællingen, at Gud godt vil have med mennesker at gøre, selv om deres tro er aldrig så lille. Jesus slår aldrig hånden af nogen. Jesus er selve Guds hånd om mennesker med en lille tro. Vi behøver ikke at være højt på strå, for at kunne fremstamme den bøn: Herre, frels os vi går under. Nej, tvært imod, så kan ethvert menneske, mens det udfører sit arbejde under sit møje og besvær stadig og uafledigt bede til Gud. Det trænger både vi selv og en lidende verden til, at vi stadig beder: Herre, frels os, vi går under. Og så må vi leve i tillid til, at vi nok skal blive bøn hørt - til vores store overraskelse - lige som de første disciple.

Amen.